

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobců: a) **L. s. r. o., IČO X**
sídlem M. 1579/4, P. 1
b) **F. V.**, narozený dne X
bytem B. 111, O.
oba zastoupeni advokátem Mgr. Františkem Stratilem
sídlem Wellnerova 1215/1, Olomouc

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2017, č. j. 1931/2017-900000-304.4,
ve věci zabránění vybraných výrobků,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou doručenou krajskému soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2017, č. j. 1931/2017-900000-304.4 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

„napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 9 2016, č. j. 38406-12/2016-580000-12 (dále jen „rozhodnutí o zabrání výrobků“), a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím rozhodl o zabrání vybraných výrobků, a to 11 910 l plynového oleje a 102 090 l motorové nafty, které byly zajištěny rozhodnutím správního orgánu I. stupně dne 6. 5. 2016, č. j. 33559/2016-580000-31. Současně správní orgán I. stupně rozhodl o uvolnění přepravních obalů, ve kterých byly skladovány zajištěné vybrané výrobky.

B. Žaloba

2. Žalobci navrhovali, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí. Konkrétně namítali následující:

a) napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné, jelikož z něj není zřejmé, komu byly výrobky, které jsou předmětem napadeného rozhodnutí, zabírány, což je určující pro argumentaci žalobců. Tím, že žalovaný neumožnil žalobcům rozeznat, komu správní orgány výrobky zabraly, porušil jejich práva na jasné a přezkoumatelné správní rozhodnutí. Žalobci namítali, že jednoznačné uvedení osoby, které jsou výrobky zabírány, je rozhodující proto, aby se dalo rozlišit, zda předmětné výrobky sloužily pro osobní spotřebu či pro účely podnikání;

b) správní orgány nesprávně dospěly k závěru, že žalobci byli při prokazování osobní spotřeby pohonných hmot pasivní, a proto neprovedly navrhované důkazy, čímž zatížily řízení vadou. Správní orgány měly za to, že žalobce b) neprokázal, že vybrané výrobky používal pro osobní spotřebu, ale současně témuž žalobci odmítly provést navržené důkazy. Žalobce b) prokázal, že vybrané výrobky skladoval ve svých obalech, ve své nemovitosti a pro provoz svých dopravních prostředků a svých zařízení, současně navrhoval provedení dalších důkazů. Správní orgány však neodůvodnily, proč by bylo provedení těchto důkazů nadbytečné a z jakých důvodů navržené důkazy nemohou prokázat rozhodná tvrzení;

c) správní orgány chybně vyhodnotily tvrzení žalobce b), protože považovaly jeho vysvětlení za tři protichůdné verze. Žalobce b) je právním laikem, proto se jeho vyjádření mohla správním orgánům zdát zmatená a vyznít nepřesně. Podle žalobců správní orgány vyjádření žalobce b) posoudily tendenčně; podstatné informace sdělil žalobce b) až v žádosti o uvolnění vybraných výrobků ze dne 17. 5. 2016.

C. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl. K jednotlivým žalobním bodům se vyjádřil takto:

ad a) správní orgán I. stupně se vlastnictvím vybraných výrobků zabýval a na straně 4 rozhodnutí o zabrání výrobků k otázce vlastnického práva uvedl, že v projednávané věci nebylo nezbytné zjistit jejich vlastníka. Smyslem a účelem řízení o zajištění vybraných výrobků je prokázat, zda byly vybrané výrobky skladovány bez předepsaného dokladu. V posuzované věci nebyl zjištěn vlastník vybraných výrobků, protože nešlo vycházet ze tří postupně přednesených vyjádření žalobců, která byla nevěrohodná a vnitřně rozporná. Žalovaný se s argumentací správního orgánu I. stupně ztotožnil, samostatně se vlastnictvím vybraných výrobků zabýval na str. 13 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vysvětlil, že žalobci neoznačili důkazy a neuvedli nerozpornou a přesvědčivou argumentaci, proto

správní orgán I. stupně správně rozhodl o zabránění věci podle § 42d písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Rozhodnutí o zabránění výrobků je rozhodnutím *in rem*, nikoli *ad personam*;

ad b) k důkazům se vyjádřil žalovaný na str. 10 napadeného rozhodnutí a vysvětlil, že by navrhované důkazy nebyly s to prokázat osobní spotřebu vybraných výrobků. Pro rozhodnutí nebylo významné, jakým způsobem je vytápěna hala v B. Žalobci také navržené důkazy nekonkretizovali, nebylo zejména zřejmé, jaké konkrétní technické průkazy chtěli k důkazu provést. Pokud by žalovaný důkazy provedl, toliko by zjistil, jaká je spotřeba vybraných výrobků u konkrétních obytných vozů a jaký je způsob vytápění haly v B., nebylo by však prokázáno, že žalobce b) skladoval vybrané výrobky pro osobní spotřebu. Tvzení žalobců byla obecná, neprokazující dané skutečnosti;

ad c) žalovaný odkázal na str. 11, 12 a 13 napadeného rozhodnutí a doplnil, že vyjádření žalobců si odporují v množství motorové nafty a subjektech, od kterých žalobci zřejmě naftu nakupovali. Žalobci nedisponovali požadovanými doklady; předložené doklady, které měly prokazovat jimi tvrzené skutečnosti, popřeli svým dalším vyjádřením.

D. Relevantní skutečnosti vyplývající ze spisu

4. Ze správního spisu vplynuly pro rozhodnutí věci tyto relevantní skutečnosti.
5. Z protokolu o místním šetření ze dne 4. 5. 2016, č. j. 32733/2016-580000-31, krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně provedl dne 4. 5. 2016 v areálu na adrese K. 40/8, B. (dále jen „kontrolovaný prostor“), místní šetření za účelem kontroly zdanění vybraných výrobků dle § 5 zákona o spotřebních daních. Kontrolovanou osobou byl žalobce a). Místnímu šetření byl přítomen žalobce b) jako jednatel žalobce a). Žalobce b) jako osoba oprávněná jednat jménem žalobce a), tj. kontrolované osoby, uvedl, že majitelem nafty je daňový subjekt – tedy žalobce a), množství uskladněné nafty je 98 820 l a že ji daňový subjekt [žalobce a)] kupoval od několika dodavatelů, konkrétně „b. P. o. a M.“. Protokol o místním šetření byl podepsán žalobcem b) a opatřen razítkem žalobce a).
6. V rámci místního šetření správní orgán I. stupně zjistil, že se v kontrolovaném prostoru nacházely vybrané výrobky – minerální oleje v přepravních plastových kontejnerech o objemu cca 1 000 l v počtu 88 ks plných (cca 88 000 l), jeden kus cca 820 l a dvakrát přívěsná cisternová nádrž na kolech cca 10 000 l. Žalobci nepředložili k těmto vybraným výrobkům žádné doklady. Jelikož byly vybrané výrobky skladovány bez dokladu dle § 5 zákona o spotřebních daních, došlo tedy ke splnění podmínek § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních a správní orgán I. stupně zajistil vybrané výrobky dle § 42 odst. 3 zákona o spotřebních daních.
7. Z protokolu o místním šetření ze dne 5. 5. 2016, č. j. 33045/2016-580000-31, vyplývá, že správní orgán I. stupně provedl dne 5. 5. 2016 v kontrolovaném prostoru místní šetření za účelem kontroly zdanění vybraných výrobků dle § 5 zákona o spotřebních daních a odběru vzorků vybraných výrobků. Místnímu šetření byl přítomen pan J. A., nar. X, bytem P. 131, U., jako zplnomocněný zástupce žalobce a). Pan A. předložil kopie daňových dokladů – faktur č. X ze dne 30. 4. 2013, č. X ze dne 13. 5. 2013, č. X ze dne 12. 6. 2013, č. X ze dne 10. 7. 2013, č. X ze dne 15. 11. 2013, č. X ze dne 21. 11. 2013, č. X ze dne 3. 6. 2014, č. X ze dne 31. 7. 2014 a č. X ze dne 4. 9. 2014. Jako odběratel byl na fakturách uveden žalobce a) a jako dodavatel společnost P. o. s. r. o., faktury se týkaly 105 824 l pohonných hmot. Pan A. dále předložil dvě účetní sestavy „Přehled přijatých faktur

ze dne 4. 5. 2016“. Z protokolu o místním šetření vyplývá, že celkový objem zajištěných vybraných výrobků byl 108 710 l.

8. Správní orgán I. stupně vydal dne 6. 5. 2016 pod č. j. 33559/2016-580000-31 rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků – minerálních olejů v množství 108 710 l (dále jen „rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků“).
9. Žalobce b) zaslal správnímu orgánu I. stupně dne 17. 5. 2016 žádost o uvolnění zajištěných výrobků, v níž mimo jiné uvedl, že správní orgán I. stupně zajistil i vybrané výrobky, které žalobce b) užívá pro svou osobní spotřebu. Žalobce b) ve své žádosti uvedl, že je vlastníkem motorové nafty v množství 89 810 l a dvou cisteren.
10. Žádost žalobce b) posoudil správní orgán I. stupně jako odvolání proti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků a vyzval žalobce b) k odstranění vad podání a odvolání výzvou ze dne 26. 5. 2016, č. j. 35980-2/2016-580000-12.
11. Žalobce a) ve svém odvolání proti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků ze dne 17. 5. 2016 uvedl, že odebral ve dvou případech od společnosti P. pohonné hmoty H. s. r. o. motorovou naftu, která byla umístěna v kolové cisterně. Pohonné hmoty zajištěné v tzv. IBC kontejnerech a druhé cisterně v hale jsou ve vlastnictví žalobce b), který tyto pohonné hmoty užívá k soukromým účelům.
12. Následně zahájil správní orgán I. stupně přípisem ze dne 26. 5. 2016, č. j. 38406/2016-580000-12, s žalobci řízení o zajištění vybraných výrobcích.
13. Rozhodnutím ze dne 19. 9. 2016, č. j. 38406-12/2016-580000-1, správní orgán I. stupně rozhodl o zabránění vybraných výrobků a o uvolnění přepravních obalů, ve kterých byly skladovány zajištěné vybrané výrobky. Žalobci se proti uvedenému rozhodnutí odvolali dne 19. 10. 2016 a své odvolání doplnili dne 25. 10. 2016. Mimo jiné uvedli, že podstatné a relevantní informace uvedli v žádosti o uvolnění vybraných výrobků ze dne 17. 5. 2016 a dále že žalobce b) disponuje jednotlivými daňovými doklady, na základě kterých zakoupil vybrané výrobky. K některé části vybraných výrobků již ale doklady nemá a část vybraných výrobků v minulosti spotřeboval.
14. O odvolání žalobců rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

E. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2004 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.

ad a) Nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí

16. Žalobci brojili proti tomu, že správní orgány neurčily, kdo byl vlastníkem vybraných výrobků.
17. Dle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních, nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu nebo není-li prokázáno oprávněné nabytí vybraných výrobků za ceny bez daně, správce daně tyto vybrané výrobky zajistí, jestliže a) jsou skladovány bez dokladu uvedeného v § 5, b) údaje uvedené na dokladu podle písmene a) jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo c) doklad uvedený v písmenu a) je pozměněný nebo padělaný.

18. Z § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních vyplývá, že pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich a) propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám, nebo b) jejich zabránění v ostatních případech.
19. Správní orgán I. stupně v rámci daňové kontroly zjistil, že vybrané výrobky byly skladovány bez dokladu dle § 5 zákona o spotřebních daních, čímž došlo ke splnění § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Správní orgán I. stupně rozhodl o jejich zajištění, a protože na žádost žalobce b) neuvolnil vybrané výrobky, musel rozhodnout buď o zabránění či propadnutí vybraných výrobků.
20. Správní orgány při svém rozhodování vychází z toho, zda je vlastník vybraných výrobků znám či není, a podle toho rozhodnou buď o propadnutí věci (je-li vlastník znám) nebo zabránění věci (není-li vlastník znám). Danou problematikou se zabýval již Nejvyšší správní soud a v rozsudku ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Afs 196/2018-42, vyslovil, že *„nutným předpokladem pro vydání rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků je neexistence předchozího rozhodnutí o jejich uvolnění a okolnost, že je znám jejich vlastník. Tímto způsobem lze ukončit řízení o zajištěných vybraných výrobcích pouze tehdy, pokud o vlastníkově zajištěných vybraných výrobků nepanují žádné pochybnosti. Není-li splněn tento předpoklad, nemůže správce daně rozhodnout o propadnutí zajištěných vybraných výrobků a nezbývá mu než rozhodnout o jejich zabránění. To znamená, že o zabránění zajištěných vybraných výrobků rozhodne správce daně tehdy, neuplatňuje-li vlastnické právo žádná osoba, a dále ve všech případech, kdy panují důvodné pochybnosti o konkrétním vlastníkově nebo o tom, které konkrétní osobě vlastnické právo svědčí, např. z důvodu plurality osob, které k věci vlastnické právo uplatňují.“*
21. V nyní posuzované věci správní orgány vysvětlily, proč nedospěly k jednoznačnému závěru, kdo je vlastníkem vybraných výrobků, a popsaly, jaké mají o jejich vlastníkově pochybnosti. Protože žalobci předkládali správním orgánům protichůdná tvrzení o vlastnictví vybraných výrobků, nebyl vlastník vybraných výrobků jednoznačně identifikován. Za této situace mohl správní orgán I. stupně toliko vybrané výrobky zabrat podle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních.
22. Jak uvedl Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozhodnutí ze dne 22. 2. 2013, č. j. 30 Af 4/2012-51, *„jestliže celní úřad rozhodne o propadnutí vybraných výrobků dle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, jejich vlastníka musí znát a proti němu musí směřovat uložení propadnutí vybraných výrobků“*. Krajský soud v souladu s citovaným závěrem *a contrario* dovozuje, že pokud nemusí správní orgán I. stupně v případě zabránění vybraných výrobků vlastníka znát, nemůže být ani uvedení konkrétního vlastníka obligatorní náležitostí rozhodnutí o zabránění vybraných výrobků, resp. náležitostí, která by zapříčinila žalobci tvrzenou nepřezkoumatelnost. V rozhodnutí o zabránění výrobků tak nemá správní orgán povinnost uvést, jakému konkrétnímu subjektu jsou předmětné vybrané výrobky zabírány, protože k zabránění vybraných výrobků namísto jejich propadnutí dochází právě z důvodu neobjasnění této otázky. Naopak rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků by muselo konkrétní subjekt, jemuž vybrané výrobky propadnou, označit a konkretizovat tak, aby o něm nevznikly jakékoli pochybnosti.
23. Krajský soud k této námitce uzavírá, že v posuzované věci správní orgán I. stupně nerozhodl o uvolnění vybraných výrobků a současně měl pochybnosti o tom, komu náleží vlastnické právo k vybraným výrobkům. Byly tedy splněny předpoklady pro vydání

rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků. Cílem řízení o zajištění vybraných výrobků nebylo zjistit a určit skutečného vlastníka vybraných výrobků, ale toliko prokázat, zda bylo s vybranými výrobky zacházeno dle § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních. Správní orgány se otázky vlastnictví vybraných výrobků věnovaly pouze v rozsahu odpovídajícímu povaze a účelu daného správního řízení. Krajský soud tak má za to, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když rozhodl o zabrání vybraných výrobků a nekonkretizoval, komu v dané věci svědčí vlastnické právo k vybraným výrobkům.

24. Námitka a) tak není důvodná.

ad b) Neprokázaní osobní spotřeby pohonných hmot a neprovedení důkazů

25. Žalobci namítali, že správní orgány neprovedly navrhované důkazy a tím zatížily správní řízení vadou. Krajský soud zjistil, že žalobci v odvolání ze dne 19. 10. 2016 navrhovali, aby správní orgán provedl k důkazu „3x fotokopie velkého TP k nákladním vozům F. V. a jeho synů“, „místní šetření na místě samém k prokázání používání shora označeného vytápění haly“. K tomu žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí uvedl, že považuje provedení těchto důkazů za neúčelné, protože by neprokázaly, že žalobci používali vybrané výrobky k osobní spotřebě. Žalobci navíc technické průkazy blíže neoznačili (nekonkretizovali), ani nepředložili, proto nebylo žalovanému zřejmé, které konkrétní technické průkazy navrhuje k provedení důkazu. Doplnil, že pokud by provedl navržené důkazy, toliko by prokázal, jaká je spotřeba vybraných výrobků u nákladních automobilů dle technických průkazů nebo jaký je způsob vytápění haly v Bystrovanech. Na základě navrhovaných důkazů by ale nemohlo být prokázáno, že žalobce b) skladoval vybrané výrobky pro osobní spotřebu. Krajský soud se s odůvodněním žalovaného ztotožňuje.
26. Krajský soud má za to, že navrhované důkazy by skutečně nemohly osvětlit otázku, zda a jak byly vybrané výrobky, které byly předmětem zajištění, užívány k osobní spotřebě. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 2 Afs 11/2017-24, „Povinnost tvrzení a povinnost důkazní stíhá v daňovém řízení zásadně daňový subjekt. On je povinen v rámci řízení přemýšlet, jaké skutečnosti by mohly ke splnění této jeho povinnosti přispět, a patřičně tuto svou úvahu procesně projevit“. Pokud žalobci vyvozovali z technických průkazů jiné skutečnosti, tak mohli a měli je předložit správním orgánům a vysvětlit, co dalšího z nich vyplývá. Také nijak nekonkretizovali, jak by prokázání způsobu vytápění haly v B. prokázalo, že vybrané výrobky skutečně skladoval pro vlastní potřebu. Správní orgány tak zcela racionálně vyslovily své pochybnosti o navržených důkazech a přezkoumatelným způsobem zdůvodnily, proč tyto důkazy neprovedly. Jejich postupu nelze nic vytknout.
27. Krajský soud se tak shoduje s žalovaným, že žalobci nepředložili žádné relevantní důkazy prokazující osobní spotřebu vybraných výrobků za situace, že jediné navržené důkazy tuto skutečnost nebyly s to prokázat.
28. Podle § 4 odst. 5 písm. a) zákona o spotřebních daních se za množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu považuje množství, které nepřesahuje u minerálních olejů, s výjimkou zkapalněných ropných plynů dopravovaných v tlakových nádobách o hmotnosti náplně do 40 kg včetně, množství dopravované v běžných nádržích zvýšené o 20 l. K této otázce Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Afs 73/2014-86 vyslovil, že „Ustanovení § 4 odst. 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, se týká pouze takových vybraných výrobků, které se používají jako pohonné hmoty motorových dopravních prostředků nebo jako zdroj energie pro

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

dopravované pracovní stroje či pro klimatizační, chladírenská a jiná podobná zařízení instalovaná na nich či jimi přepravovaná. Jeho účelem je jasně vymezit, jaké nejvyšší množství vybraných výrobků se v těchto specifických případech, tedy při jejich užívání jako pohonných hmot či zdroje energie pro přepravovaná doprovodná zařízení, považuje za množství pro osobní spotřebu. Pravidlo je to ve své podstatě jednoduché a logické – plná standardní nádrž plus dvacet litrů navíc (například v kanystru).“ V nyní posuzované věci tvrdil žalobce b), že skladoval pro osobní spotřebu cca 100 000 litrů vybraných výrobků. Za této situace – když skladované množství mnohonásobně převyšovalo množství dle § 4 odst. 5 zákona o spotřebních daních – měli žalobci disponovat všemi doklady nebo průkazným způsobem správní orgány přesvědčit o tom, že jsou jejich tvrzení pravdivá. Tak se tomu v rozhodované věci nestalo. Žalobci se omezili na pouhá, místy rozporná tvrzení týkající se osobní spotřeby výrobků.

29. Pro úplnost se krajský soud zabýval tím, jaké povinnosti vyplývaly žalobcům z toho, že skladovali vybrané výrobky. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 – 85, „*atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod*“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Afs 273/2018 – 33). V nyní rozhodované věci pak není pochyb, že žalobci byli skladovateli vybraných výrobků dle § 4 odst. 1 písm. f), jelikož zde existoval vlastní subjektivní vztah k výrobkům. Krajský soud se ztotožňuje s tvrzením správních orgánů, že z dikce § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních („*plátcem je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu...*“) vyplývá, že důkazní břemeno ohledně otázky osobní spotřeby nese osoba, která vybrané výrobky skladuje nebo dopravuje. Správce daně pak podle § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu návazně prokazuje případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Žalobci v posuzované věci nepředložili relevantní doklady, nenavrhli důkazy prokazující existenci či provoz nepodnikatelského zařízení s odpovídající spotřebou motorové nafty, způsob a okolnosti nabytí minerálního oleje včetně jeho financování, současně se jejich výpovědi v průběhu správního řízení ve zcela zásadních aspektech měnily. Krajský soud se tak ztotožňuje s žalovaným, že žalobci skladování výrobků pro osobní spotřebu neprokázali.

30. Z uvedených důvodů krajský soud uzavírá, že námitka b) není důvodná.

ad c) Nesprávné vyhodnocení tvrzení, která vyplývala z vyjádření žalobců

31. Správní orgány vycházely z několika vyjádření žalobců, která si vzájemně odporovala. V protokolu o ústním jednání ze dne 4. 5. 2016, č. j. 32733/2016-580000-31, se vyjádřil žalobce b) jako osoba oprávněná jednat jménem kontrolované osoby, kterou byla společnost L. s. r. o. [žalobce a)]. V tomto protokolu žalobce b) jako zástupce žalobce a) uvedl, že majitelem nafty je daňový subjekt [společnost L. s. r. o., tedy žalobce a)], množství uskladněné nafty je 98 820 l a že ji daňový subjekt kupoval od několika dodavatelů, konkrétně „*b. P. o. a M.*“. Během místního šetření ze dne 5. 5. 2016 (protokol o místním šetření ze dne 5. 5. 2016, č. j. 33045/2016-580000-31) předložil zástupce žalobce a), pan J. A. kopie daňových dokladů – faktur ze dne 30. 4. 2014, 13. 5. 2013, 12. 6. 2013, 10. 7. 2013, 15. 11. 2013, 21. 11. 2013, 3. 6. 2014, 31. 7. 2014 a ze dne 4. 9. 2014, na nichž je uveden jako odběratel žalobce a), jako dodavatel společnost P. o. s. r. o., faktury se týkaly 105 824 l pohonných hmot. V odvolání ze dne 17. 5. 2016 žalobce a) sdělil, že pohonné

hmoty zajištěné v IBC kontejnerech a druhé cisterně v hale patří žalobci b). Žalobce b) v žádosti o uvolnění zajištěných výrobků ze dne 17. 5. 2016 uvedl, že je vlastníkem motorové nafty v množství 89 810 l a dvou cisteren. Z uvedeného vyplývá, že žalobci měnili tvrzení týkající se vlastnického práva k vybraným výrobkům, měnili tvrzení o dodavateli vybraných výrobků a dokonce měnili i tvrzení o množství uskladněných vybraných výrobků. Správní orgány vysvětlily rozpory ve vyjádření žalobců, nesrovnalosti ohledně označení vybraných výrobků (u výrobků skladovaných vně haly se nejednalo o motorovou naftu), žalovaný se podrobně a přezkoumatelně vypořádal s tvrzeními žalobců v odvolání. V posuzované věci krajský soud neshledal žádný důvod, proč by správní orgány měly vycházet toliko z žádosti o uvolnění vybraných výrobků ze dne 17. 5. 2016 a neměly přihlížet k předchozím tvrzením žalobce b), jak namítali žalobci v žalobě. Otázka množství a vlastnictví vybraných výrobků není složitou právní otázkou, u které by bylo možné zohlednit, že je žalobce b) „právním laikem“ a má nízké právní povědomí. Správní orgány tak nepochybily, pokud hodnotily všechna podání žalobců a vyvodily z nich shora uvedené závěry.

32. Za situace, kdy žalobci nepředložili žádné relevantní doklady prokazující původ a využití vybraných výrobků a jejich tvrzení se několikrát měnila, byly závěry správních orgánů logické. Vzhledem k tomu, že své úvahy v napadeném rozhodnutí žalovaný (stejně jako správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí) řádně popsal, nelze shledat, že by jeho postup byl nesprávný.

33. Námitka c) není důvodná.

F. Závěr a náhrada nákladů

34. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 26. září 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu